

Ziemassvētku stāsts

Balta gaisma no apsnigušiem jumtiem iespīd istabā. Šajā gaismā ir kāds atspīdums no manas bērnības dienām, kas viegli aizkustina mani. Sirdi apņem maigs ziemas prieks. Es sāku atcerēties, kā toreiz bija.

Neviens no mums nešaubījās par maigo brīnumu, kas bija noticis ziemas naktī lopu kūtī. Un, ka debesis dažreiz ir atvērtas un var dzirdēt eņģeļus dziedam, to mēs paši bijām piedzīvojuši. Un, kaut gan man bija ļoti bail iet caur tumšo priekšnamu, es tomēr naktī klusu atvilku durvju aizbīdņi un, izgājis zem zvaigžņotām debesīm, klausījos, vai nedzirdēšu eņģeļus dziedam. Eņģeļu gan nedzirdēju, bet redzēju visapkārt brīnišķīgu zvaigžņu kori. Man likās arī, ka tās dzied, jo es dzirdēju savādu troksni, kas gan nebija nekas cits kā manu uztraukto asiņu šalkšana, kuras dzina ausīs mana izbiedētā sirds. Jau visu nedēļu ar savādu saldu prieku māte dziedāja Ziemassvētku dziesmas gan rītā, gan vakarā, te virtuvē, te istabā. Viņas balss skanēja zem mūsu zemā jumta kā zelta kokle. Visa pasaule man likās saldu skaņu pilna, un nebūtu jau nekāds brīnums, ja arī zvaigznes dziedātu.

Eglīti mēs nededzinājām, jo mums nebija svečīšu. Tā bija manta, ko mēs nevarējām nopirkt. Bet mums bija trīs lielas, svinīgas egles aiz loga un egle krāsni, kas sprakstēdama dega un izplatīja istabā jautru siltumu.

Un, kamēr mēs ar māti tā darbojāmies, ārā nošņāca kamanu slieces un pie pašām durvīm nokrācās zirgs, kratīdams ilkss zvanu. Istabā ienāca krusttēvs Andris kuplā kažokā un krustmāte Līze, bīdīdama nost no smejošām acīm ziemas lakata stūrains jumtiņu. "Nu, taisies, taisies!" viņa uzsauca, apdvesdama mani ar ziemas gaisu un skaļi skūpstīdama man abus vaigus. "Nu, ātri velc mugurā kažoku un brauc mums līdz uz baznīcu. Krusttēvs tevi izvizinās, ka skanēs vien!" un es nedabūju ne apskatīties vien, ka, silti ietīts mātes kažokā, jau gulēju Andrim un Līzei starp ceļiem platās kamanās, kur bija daudz smaržīga siena un skostu.

Es biju arvienu starp viņiem trešais, vai viņi sēdēja uz velētavas dārzā zem ziedošām ābelēm, vai uz ežas laukmalā. Varbūt tas arī bija kāds trešais, ko viņi mīlēja un klusi meklēja šajos kautrajos glāstos. Es, muļķa puika, jau to nezināju, bet viņu vidū man bija tik labi. Atlaidies sienā šiem abiem starp ceļiem, es skatījos, kā, kamanām klusi slīdot, pa tumšo egļu spraugu mums pa priekšu peldēja silta zvaigžņu upe...

Mežs bija pilns dzīvu, klusu valodu. Zvaniņi ieskanējās te priekšā kaut kur, te aiz muguras. No visām mājām brauca uz baznīcu.

No kamanām un jezikām, kas bija sabrauktas ap baznīcas sētu, rausās ārā satuntuļojošies stāvi un vēlās iekšā baznīcā. Tur nu gāja tēva zābaki un ziemas cepure, mātes lielais lakats ar milzīgu mezglu uz muguras un vectēva kažoks. Iekšā bija priecīga drūzma. No baznīcas griestiem nolaidās divi lieli, zeltīti kroņlukturi, pilni degošu sveču. Altārī klusi mirdzēja eglīte. Un ērģeles it kā no augšienes nesa lejā priecīgo vēsti: "No debesīm būs man atnest."

Pēc kāda laika mēs sēdāmies un braucām. Gulēdams kamanās vaļā acīm, vēl dzirdēju, ka, it kā debesis meklēdamas, pret zvaigznēm pacēlās jauko skaņu atbalsis.

Tā mums toreiz gāja. Tagad jau nekā netrūkst – ir gan piparkūkas no kā izcept, ir eglīte, lampiņas, dziesmas, dejas, dzejoļi... vissssa kā! Tomēr ir viena lieta, kuras svētkos man nav – tās saldsērīgās sajūtas "kā būtu, ja būtu". Pietiek taču ar to, kas ir! Jo vairāk mēs pieaugam, jo biežāk pietiek ar vienu apskāvienu, lai viss būtu. Samīļojiet viens otru un sviniet svētkus – gan ar mīlestību, gan smaidu, gan prieku!